

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 219/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Kubaskou, Vajnorská 1347/137, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/63/2023 z 26. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/63/2023 z 26. septembra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/63/2023 z 26. septembra 2024 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich jeho právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 219/2025-22 z 29. apríla 2025 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/63/2023

z 26. septembra 2024. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/191/2019-818 z 26. októbra 2022 odmietol.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 5. mája 2008 na Okresnom súde Malacky žalobu proti žalovaným v 1. až 3. rade, ktorou sa (po pripustení zmeny petitu) domáhal určenia vlastníckeho práva k novovytvoreným parcelám zapísaným na LV č. ■■■■■ v okrese ■■■■■ obci ■■■■■ a k. ú. ■■■■■ ako parc. č. ■■■■, zastavané plochy a nádvorcia, vo výmere 22 m² a parc. č. ■■■■, zastavané plochy a nádvorcia, vo výmere 529 m². V dôvodoch žaloby uviedol, že kúpnu zmluvou z 8. novembra 2003 uzavretou so žalovaným v 1. rade ako predávajúcim nadobudol vlastnícke právo k pozemkom a rodinnému domu postavenému na parcele č. ■■■ a pozemkom na parcele č. ■■■ v k. ú. ■■■■■ Vklad jeho vlastníckeho práva do príslušného katastra bol povolený rozhodnutím z 5. decembra 2003. Správa katastra Malacky 3. januára 2008 povolila vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného v 1. rade na základe kúpnej zmluvy uzavretej 2. januára 2008 medzi ním ako kupujúcim a sťažovateľom ako predávajúcim, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k pozemku vzniknutému odčlenením a zlúčením dvoch dielov z parcely č. ■■■ a jedného dielu z parcely č. ■■■ v k. ú. ■■■■■ na základe geometrického plánu č. ■■■■■ vyhotoveného Ing. Kamenským. Následne žalovaný v 1. rade ako predávajúci dotknuté nehnuteľnosti kúpnu zmluvou z 15. januára 2008 predal žalovaným v 2. a 3. rade.

3. Sťažovateľ tvrdil, že kúpnu zmluvu z 2. januára 2008 nikdy neuzatvoril, a preto je táto zmluva, rovnako ako na ňu nadväzujúca kúpna zmluva z 15. januára 2008 neplatným právnym úkonom.

4. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 4C/382/2008-246 z 21. marca 2011 žalobe vyhovel. Žalovaný v 1. rade v odvolaní proti rozsudku namielol neplatnosť kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003 z dôvodu neurčitosti predmetu prevodu. Krajský súd uznesením z 23. novembra 2012 prvý rozsudok okresného súdu zrušil, pretože z vykonaného dokazovania nebolo zrejmé, ktoré nehnuteľnosti boli predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003.

5. Okresný súd v poradí svojím druhým rozsudkom z 24. júna 2015 opätovne žalobe sťažovateľa vyhovel s tým, že po preskúmaní určitosti prejavu vôle v kúpnej zmluve z 8. novembra 2003 dospel k záveru, že predmetom prevodu neboli novovytvorené parcely č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ a samotná zmluva neobsahuje také nedostatky, ktoré by mohli byť dôvodom neplatnosti právneho úkonu. Krajský súd na základe odvolania žalovaného v 1. rade uznesením z 28. októbra 2015 druhý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil späť na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, podľa ktorého kúpna zmluva z 8. novembra 2003 trpí neurčitosťou, čo sa týka vymedzenia predmetu prevodu, ktorý z nej nie je objektívne zistiteľný.

6. V poradí tretím rozsudkom okresného súdu z 19. októbra 2016 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu dospel k záveru, že neurčitosť predmetu kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003 spôsobuje absolútnu neplatnosť tejto zmluvy. Na základe odvolania sťažovateľa bol tretí rozsudok okresného súdu uznesením krajského súdu z 31. mája 2018 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu procesnej vady konania spočívajúcej v nekonaní so žalovanými v 2. a 3. rade.

7. Okresný súd v poradí štvrtým rozsudkom č. k. 4C/382/2008-756 z 10. apríla 2019 žalobu sťažovateľa zamietol. V súlade so závermi znaleckého dokazovania vykonaného v trestnom konaní

dospel k záveru, že sťažovateľ kúpnu zmluvu z 2. januára 2008 neuzatvoril, ale zároveň konštatoval, že kúpna zmluva z 8. novembra 2003, ktorou dotknuté nehnuteľnosti sťažovateľ nadobudol, predstavuje absolútne neplatný právny úkon z dôvodu neurčitosti prejavu vôle.

8. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 6Co/191/2019-818 z 26. októbra 2022 potvrdil štvrtý rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V jeho odôvodnení konštatoval, že kúpna zmluva z 8. novembra 2003 trpí neurčitosťou vo vymedzení predmetu prevodu. Zároveň konštatoval neplatnosť všetkých následne uzatvorených zmlúv (kúpnej zmluvy z 2. januára 2008 a kúpnej zmluvy z 15. januára 2008). Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, žalovanému v 1. rade bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania a žalovaným v 2. a 3. rade náhrada trov dovolacieho konania nebola priznaná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

a) Súdny zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci aplikovali § 37 Občianskeho zákonníka pri posúdení právnej otázky týkajúcej sa určitosti vymedzenia predmetu kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003 spojenej so záverom o neplatnosti tejto zmluvy príliš formalisticky, svojvoľne, nespravodlivo, nereflektovali na jej jazykové vyjadrenie, ale ani vôľu sporových strán prejavenu v momente uzavretia tejto zmluvy či správanie sporových strán po uzatvorení zmluvy. Pri svojom rozhodovaní nepreferovali výklad smerujúci k zachovaniu platnosti právneho úkonu.

b) Žalovaný v 1. rade začal namietat' neplatnosť dotknutej kúpnej zmluvy až v odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu, tzn. po viac ako siedmich rokoch od jej uzatvorenia, hoci medzitým uskutočnil niekoľko úkonov, pri ktorých realizovaní musel vychádzať z toho, že existuje len parcela č. ■ vo výmere 1484 m² v k. ú. ■ vo vlastníctve sťažovateľa.

c) Napadnuté rozhodnutia obsahujú nesprávne vysporiadanie sa so vzťahom zistenej vôle strán sporu pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003, s jazykovým prejavom vôle vyjadreným v nej a sú založené na nesprávnom právnom hodnotení rozhodujúcich skutkových zistení (obhliadka nehnuteľností vykonaná sporovými stranami pred uzavretím tejto zmluvy, katastrálne konanie o návrhu na opravu chýb a jeho výsledok, nevedomosť sťažovateľa o geometrickom pláne č. ■ a jeho obsahu, znalecký posudok vyhotovený na objednávku strýka žalovaného v 1. rade, uzatvorenie kúpnej zmluvy z 2. januára 2008), ako aj na nesprávnej aplikácii § 37 Občianskeho zákonníka. Súdny neinterpretovali prejavenu vôľu strán sporu v kúpnej zmluve z 8. novembra 2003 v súlade so stavom, ktorý existoval v čase jej uzavretia, ale podľa jej stavu v čase ich rozhodovania.

d) Súdny nezohľadnili zásadný argument sťažovateľa, že kúpna zmluva z 8. novembra 2003 bola napísaná len žalovaným v 1. rade, a preto prípadné v nej použité formulácie a pojmy, ktoré sú neurčité, resp. ktoré možno vykladať rozdielne, by sa mali vykladať v prospech sťažovateľa.

e) Najvyšší súd vo svojom uznesení dospel k iným skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o kúpnu zmluvu z 8. novembra 2003, ako okresný súd a krajský súd (sťažovateľ poukazuje na to, že

v napadnutom uznesení najvyššieho súdu je spomínaná kúpna zmluva z 8. marca 2011, napr. bod 19 napadnutého uznesenia) a v jeho odôvodnení nereagoval na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003.

f) Právnu argumentáciu v podanom dovolaní sťažovateľ vymedzil spôsobom postačujúcim na naplnenie požiadaviek § 432 CSP a jej podstatou bola námietka nesprávneho právneho posúdenia skutkového stavu v predmetnej veci súdmi zúčastnenými na rozhodovaní tejto veci, ktorý nemal byť podradený pod § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Najvyšší súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti ponechal rozhodnutie o nej na úvahe ústavného súdu. Pripojil aj vyjadrenie predsedníčky senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu JUDr. Nory Halmovej, ktorá po oboznámení sa s dôvodmi ústavnej sťažnosti sťažovateľa zotrvala na dôvodoch, ktoré viedli senát 4C k záveru, že dovolanie sťažovateľa bolo potrebné odmietnuť ako neprípustné. Následne poukázala na to, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Poznamenala taktiež, že v súčasnom štádiu, t. j. po právoplatnom rozhodnutí veci dovolacím súdom, jej už neprislúcha vykonaný proces posudzovania prípustnosti a dôvodnosti dovolania založiť nanovo na takej právnej argumentácii, ktorá by bola odpoveďou na jednotlivé námietky obsiahnuté v ústavnej sťažnosti. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľné, dostatočne podrobné, zrozumiteľné a presvedčivo odôvodnené.

III.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb:

11. Zúčastnené osoby (žalovaní) boli ústavným súdom vyzvané na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. Poskytnutú možnosť vyjadriť sa ani jeden z nich nevyužil.

III.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ sa k zaslanému vyjadreniu najvyššieho súdu nevyjadril v lehote stanovenej ústavným súdom v jeho výzve.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli

oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu ju musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020). Právo na prístup k súdu je takisto nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tvorí jeho esenciálny prvok (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 a 36).

14. Právo na prístup k súdu nemá absolútny charakter a v súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy je možné sa ho domáhať len v medziach zákona. Tieto medze sú pre uplatňovanie mimoriadnych opravných prostriedkov určené v § 420 a § 421 CSP, ktoré ustanovujú, kedy je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie. Zároveň platí, že je povinnosťou dovolateľa formulovať dovolacie dôvody spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP (m. m. IV. ÚS 15/2021).

15. Ústavný súd stabilne judikuje, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávnych princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

16. Ťažisko sťažostnej argumentácie spočíva v tvrdení sťažovateľa, že najvyšší súd sa odmietol zaoberať riadne uplatnenými dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP a jeho dovolanie odmietol, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Ústavný súd preto skúmal, či právne závery, ktorými najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa, boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru a či účinky dovolacej právomoci najvyššieho súdu boli v danom prípade zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu.

17. Dovolanie sťažovateľa odôvodnené § 420 písm. f) CSP bolo najvyšším súdom odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP pre neprípustnosť. Po detailnom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a obsahom dovolania sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že v odôvodnení uznesenia najvyšší súd súhrnne poukázal na relevantné skutkové i právne dôvody, na ktorých krajský súd založil svoj rozsudok, a následne dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania výsluchom strán sporu vyplynulo, že vôľa strán sporu týkajúca sa predmetu prevodu nie je zhodná, a preto argumentácia sťažovateľa nebola spôsobilá preukázať nesprávny procesný postup krajského súdu v intenzite porušujúcej procesné práva sťažovateľa, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces (pozri body 19, 20 uznesenia najvyššieho súdu). Podľa ústavného súdu sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľa odôvodňujúcimi tento dovolací dôvod vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

18. Dovolanie sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bolo odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Najvyšší súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho uznesenia dospel k záveru, že vymedzenie konkrétneho dovolacieho dôvodu nebolo možné vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. Následne dospel k záveru, že sťažovateľ zodpovedajúcim spôsobom nevymedzil nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, tak ako to predpokladá § 432 ods. 2 CSP.

19. Ústavný súd s týmto záverom najvyššieho súdu nemôže súhlasiť. Už zo sumarizácie dôvodov dovolania v bode 3 napadnutého uznesenia, ale predovšetkým zo znenia bodu 25 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ dovoláciu otázku vymedzil a zároveň ide o otázku nesprávneho právneho posúdenia, či jazykové vymedzenie predmetu prevodu v kúpnej zmluve z 8. novembra 2003, v ktorom je za číselným označením parciel č. ■ a ■ v zátvorke uvedená skratka GP s nasledujúcimi číselnými informáciami, spôsobuje v kontexte súčasného vymedzenia prevádzaných nehnuteľností parcelnými číslami a súpisným číslom tak, ako sú tieto zapísané v evidencii nehnuteľností, kvalifikované pochybnosti o tom, či sa predmetom prevodu stal pozemok parc. č. ■ alebo jeho časť vymedzená geometrickým plánom. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že súdy nezohľadnili závery nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015 týkajúceho sa interpretácie právnych úkonov, ktorá musí byť okrem iného založená na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov.

20. Sťažovateľ od najvyššieho súdu teda žiadal, aby právne posúdil, či na zistený skutkový stav bola aplikovaná správna právna norma zákona zodpovedajúcim spôsobom, či pri použití zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov mohlo byť jazykové znenie predmetu kúpnej zmluvy z 8. novembra 2003 vyhodnotené ako dosahujúce takú mieru neurčitosti, ktorá zakladá dôvod absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu.

21. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru týkajúcu sa posúdenia právnej otázky dovolacím súdom, v ktorej opakovane vyslovil, že pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku (§ 432 CSP), je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (pozri I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky.

22. Ústavný súd teda uzatvára, že právna otázka bola sťažovateľom vymedzená dostatočne. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nespĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu, keďže v ňom tento súd ústavne nekonformným spôsobom vyložil prípustnosť dovolania podľa § 432 ods. 2 CSP. V dôsledku toho uznesenie najvyššieho súdu neposkytuje dostatok relevantných dôvodov na najvyššom súdom prijatý záver, podľa ktorého dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

23. Závery najvyššieho súdu nenapĺňajú požiadavky kladené na rozhodnutia súdov v zmysle základného práva na súdnu ochranu, a preto je potrebné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

24. V súvislosti s návrhom sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Po vrátení veci bude úlohou najvyššieho súdu riadne posúdiť a vyhodnotiť námietky sťažovateľa súvisiace s ním položenou právnou otázkou. Najvyšší súd je pritom v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia a ktoré si uplatnil vo výške 713,96 eur (odmena za dva úkony právnej pomoci – prevzatie zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti realizované v roku 2024). Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2024 predstavuje sumu 343,25 eur a režijný paušál v roku 2024 sumu 13,73 eur. Ústavný súd teda sťažovateľovi priznal náhradu za dva úkony právnej služby vo výške 713,96 eur (bod 3 výroku nálezu), ktorú je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu